అచ్యుతం

గేటు తోసుకు లోపల కడుగెట్టాను. సరిగా ఆవేళకి ఏ మల్లెతీగె కిందో, చీడీల పక్కనో, డాబామీదో నవ్వుతూ కనబడే రాధ నా కంటికి అవుపడలేదు. టాయిలెట్ యింకా పూర్తికాలేదేమో అనుకుంటూ మెల్లిక్కి హాల్లోకి వెళ్ళాను.

మల్లెపువ్వులా తయారై వుండాల్సిన రాధ వాలు కుర్చీలో పడుకుని దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తోంది. నా రాక గూడా గమనించినట్టు లేదు. ఆఖరికి నిద్రలేచేవేళకి గూడా నలగకుండా, శుభ్రంగా వుండే రాధ అంత చికాగ్గా వుందేమిటి చెప్మా అని దగ్గాను.

తలెత్తింది. నా వంక చూసి 'రా' అంది కుర్చీ చూపిస్తూ. మొహంమీద చిరునవ్వు కనపడదేం?

అసలు రాధకీ నాకూ స్నేహం ఎలా అయిందంటే, మా వూళ్ళోవున్న లేడీస్ క్లబ్ కి అందరికిమల్లే నేనూ వెళ్తూండేదాన్ని. సాధారణంగా మా క్లబ్ లో చీరెలూ, జాకెట్లూ, నగలూ, లేచిపోవడాలూ మాట్లాడుకునేవాళ్ళం.

పూర్వం వున్న గవర్నమెంటు డాక్టరుకి బదిలీఅయి మరో డాక్టరొచ్చాడు. పూర్వపు డాక్టరుగారి భార్యకు పూజలూ పునస్కారాలూ తప్ప మరోగోల తెలియదు.

కొత్తగావచ్చిన డాక్టరుభార్యమటుకు అంతకంటేవుత్సాహంగా వుంటుందా? అనుకున్నాం మేమంతా. వూరికి ఏ ఆఫీస ర్లొచ్చినా, వారి భార్యల్ని మాతో పోల్చుకు తృప్తిపడటం మాకో అలవాటయింది.

డాక్టరువచ్చి స్థిరపడిన నెల్లాళ్ళకు ఆయన భార్యా వచ్చింది. డాక్టరుకూడా చిన్నవాడు. పిల్లా మేకా లేరు. ఆయన భార్య యింటర్ దాకా చదివిందనీ, నాగరిక యువతీ మణి అనీ మేమంతా ముందుగానే వినివున్నవాళ్ళ మవడం చేత ఆవిడ రాకకోసం ఆతృతగా చూశాం. కాస్త చదువు కున్న యువతి అయితే మా క్లబ్బులో మెంబరవాల్సిందే, అందులో డాక్టరు భార్య మెంబరుగాకుండా వూళ్లో కాపరం చేస్తుందా?

రాధ ఆవరణలో అడుగెట్టగానే క్లబ్ కి కొత్తకాంతి వచ్చింది. అసలు అలా కాంతి వెదజల్లడం రాధలోనే స్వత హాగా వుంది. రాధ తిరిగిన స్థలాలు తళుక్కుమనేవి. మూడు నెలలు తిరక్కుండానే రాధ క్లబ్ సెక్రెటరీ అయింది. క్లబ్ లో ఎన్ని మార్పులు? వ్యక్తులు సంఘాన్ని ఎలా మార్చేదీ రాధ లాంటివాళ్ళు ఋజువుచేస్తారు. బకాయిపడ్డ చందాలు రాబట్ట డమే కాకుండా విరాళాలుకూడా వసూలుచేసింది. ఎన్నో ఆటవస్తువులు తెప్పించింది. రింగ్ టెన్నిస్, బాడ్ మింటన్, టేబుల్ టెన్నిస్, చదరంగం రకరకాల గేమ్స్ మొదలెట్టింది. చిన్న లైబ్రరీ వోపెన్ చేసింది. రకరకాల పత్రికలు తెప్పిం చింది. క్లబ్ కి జీవం పోసిందంటే నమ్మండి. కాలుతీసి కాలు పెట్టే ఓపిక లేకపోయినా ఈ కీర్తి అంతా రాధకే ఎందుకు

దక్కాలనే యీర్ష్యాళువులు మాలో కొందరు లేకపోలేదు. కాని వాళ్ళేం చెయ్యగలరు? రాధ సమర్థురాలు కావడంవల్ల యీ కుటిలమనస్కుల్ని లెక్కచేసేది కాదు.

మేమిద్దరం ఒకే వీధిలో వుండటంవల్ల క్లబ్ స్నేహమే కాకుండా ఇంటి స్నేహంకూడా కలిసింది. నేను లేకుండా రాధ ఇంతవరకూ ఒక్క సినిమాకు పోలేదు.

"ఏం రాధా ఏవో కలలు కంటున్నావ్?" అన్నాను నవ్వుతూ.

మనసేమిటో బాగాలేదు" అంది ముభావంగా.

రాధకి మనసు బాగా లేకపోవడమా? యిదే మొదటి సారి నేను వినడం. అందరికిమల్లే రాధ భర్తతో కీచులాడదు. పనివాళ్ళమీద విసుక్కోదు. పెంకిపట్టు పట్టదు. నవ్వుతూ అందర్నీ తనచుట్టు తిప్పుకోగల రాధకి మనసు బాగుండక లేక పోవడమా? చిత్రంగా ఉందే?

"వంట్లో నలతగా ఉందా?" అన్నాను.

"డాక్టరు ప్రాణనాథుడై వుండగా నాకు జబ్బేమిటి?" అంది మామూలు ధోరణిలో.

"మనసు బాగా లేకపోవడానికి కారణం?"

"ఏంలేదు" అంటూ టేబుల్ మీద కాయితాన్ని ఊరికే చూస్తోంది. బహుశా వాళ్ళవాళ్ళకి వొంట్లో బాగో లేదని వుత్తరం వచ్చిందేమో!

"డాక్టరుగారొచ్చే వేళయినట్టుంది. కాస్త ముఖం కడుక్కుని చీరె మార్చుకోవూ?"

"తొమ్మిదింటిదాకా రారు"

"అంటే అప్పటిదాకా ఇలా దిగాలుగా కూచుంటావా ?"

"కూచుని నేను చేసేదేమీలేదు" అంది నిరాశగా.

"అసలు నువ్వు చెయ్యదల్చుకుందేమిటి ?" అన్నాను జాజిపందిరి కిందకు తీసుకెడుతూ.

తన చేతిలో ఉత్తరం నా చేతిలో పెట్టి "చదువు— నీకే తెలుస్తుంది" అంది రాధ.

చదివాను. రాధ అన్నగారు రాసిన ఉత్తరం. రాధ తన తల్లిదండ్రుల గురించీ, చెల్లెళ్లూ తమ్ముడూ గురించీ చెప్పిందిగాని తనకో అన్నగారుఉన్నట్టుచెప్పలేదు. ఆ రేళ్ళతరువాత చెల్లెల్నిచూసేందుకువస్తున్నాడు. అతనివెంటఅచ్యుతాన్ని గూడా తీసుకొస్తున్నాట్ట. బాగానేవుంది. ఇందులో ఆలోచించాల్సినంత కారణం ఏమీలేదే ? అసలు అన్నగారు వస్తున్నందుకు పొంగిపోవాల్సింది. రాధ దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తోంది ... తలా తోకా కూర్చుకోలేక ప్రశ్నార్థకంగా చూశాను. "మా అన్న వస్తున్నందుకు నేను ఆలోచించడం లేదు. వస్తూ ఆ అచ్యుతాన్ని ఎందుకు తేవాలని పట్టుకుంది"

"ఏం స్నేహితుడు కాబోలు. నీకు తెలుసు నంటున్నాడాయను. ఏదో రెండు రోజులుండి వెళ్తారు. దానికి బుర్ర బద్దలు చేసుకోవాలా ?" అన్నాను గుక్కతిప్పుకోకుండా.

"నీ కర్థంకాదు మణీ నే చెప్పిందంతా విన్నతర్వాత మాట్లాడు.

ఈ అచ్యుతాన్ని ఎనిమిదేళ్ళ క్రితం చూశాను. ఒక సాయంత్రం - అంటే నేను ఎస్. ఎస్. యల్. సి. చదువుతున్న రోజుల్లో స్కూలునుండి యింటికొచ్చే వేళకి మా అన్నా, యీ అచ్యుతం కనిపించారు. అప్పటికి ఏడాదినుంచి అన్నయ్య బొంబాయిలో వుంటున్నాడు. ఏవో చదువుకని వెళ్ళి డబ్బంతా తగలేస్తున్నాడనీ నాన్న అన్నయ్యమీద నిప్పులు చెరుగుతుండేవారు. అకస్మాత్తుగా అన్నయ్య రావడం నాకు ఆశ్చర్యం వేసింది.

దక్షిణవేపు గచ్చరుగుమీద నుల్చున్నాను. అప్పుడే సూర్యుడు అస్తమిస్తున్నాడు. చాలా గమ్మత్తుగాఉంది. అరుగుమీదనిల్చున్న నన్ను అచ్యుతం కిటికీగుండా తీక్షణంగా చూస్తున్నాడు కాబోలు - ఆ చూపులు నా వీపుని సూదుల్లా పొడిచి నట్టయింది.

వంటింట్లోకి వెళ్ళిపోయాను. కాసేపు అయాక అన్నయ్య నన్ను అచ్యుతానికి పరిచయం చేశాడు. వారిద్దరూ ప్రాణస్నేహితులట.

అచ్యుతానివి మనిషిని నిలబెట్టే చూపులు. అతను అంత అందగాడుకాదు సన్నగా పొట్టిగా వుంటాడు. ముఖంలో కళాకాంతులు వుండవు. ఆ కళ్ళే సూదుల్లా వుంటాయి.

మొగాళ్ళంటే ఏమాత్రం సదురూబెదురూలేని నేనుకొంత సేపటి దాకా అచ్యుతంతో సరిగా మాట్లాడలేక పోయాను. అతని చూపులు కందిరీగల్లా ఝుంమ్ మంటూ కుడతాయి.

మాటల్లో పడ్డాం. ఏవో ఖబుర్లు అంజూరచెట్టుకింద

సన్నని వెన్నెల్లో కూచుని మాట్లాడుతున్నాం. అచ్యుతం - చింతపండు ధర దగ్గరనుంచి చీనా సమస్యదాకా ఒక టేమిటి అన్నీ - ధారాపాతంగా మాట్లాడతాడు. లోకజ్ఞానం ఎరగని నాకు అతనొక మహాపండితుడులా తోచాడు.

అందరం భోజనాలు చేశాం. అన్నయ్యకి, అచ్యుతానికి దొడ్లో కాకరపాదు నీడలో పక్క వేశారు. నేను పుస్తకాలు పుచ్చుకుని చదువుకి వుపక్రమించాను. అచ్యుతం కళ్లూ, మాటలు నా ఏకాగ్రతని పాడుచేశాయి. ఏదో చదువుకు పోతున్నాను. నా వెనక అడుగుల చప్పుడికి తలెత్తి చూశాను.

"ఈ ఒక్క రాత్రీ ఆ అర్థంలేని పాఠాలకి శలవివ్వకూడదూ ? తెల్లారగట్ల మేం వెళ్ళిపోతాం. ఆ తర్వాత మీరా పుస్తకాల్తో కుస్తీపట్టచ్చు. మీ అన్నయ్య పిలుస్తున్నాడు. రండి చక్కటిఖబుర్లు చెప్పకుందాం, దొడ్లోకూచుని" అన్నాడు అచ్యుతం.

అన్నయ్య మంచంమీద కూచున్నాను. అచ్యుతం దిళ్ళమీద చెయ్యి ఆనించి, అరచేతులో గడ్డం బెట్టుకు, వంగి పడుకున్నాడు. ఏవేవో ఖబుర్లు. మధ్య మధ్య అతను తన చూపుల్తో నన్ను చీల్చేస్తున్నాడు. అలా చూసినపుడు ఆకళ్ళు రెండూ పొడావాలనిపించేది. అన్నయ్యా తనూ కలిసి ప్రపంచాన్ని మారుస్తారుట ఆ మార్పుకు ధనం అవసరం. అందుకోసం నాన్న దగ్గరకు అన్నయ్య వచ్చాడు. చుట్టూ వెన్నెల. పుచ్చపువ్వులాంటి వెన్నెల. వెన్నెల్లో కాకరాకుల పందుల నీడలు. నిశ్శబ్దంగావుంది ప్రకృతి. పైధాగరప్థిరమ్

కిందవున్న మూడో రైలు రాలేదని నాకు మనసులో బాధగావుంది.

"పొద్దుటే స్కూలుకి వెళ్ళాలి. నిద్దరొస్తోంది" అన్నాను అన్నయ్యనీ అచ్యుతాన్నీ వుద్దేశించి. పన్నెండు కొట్టారప్పుడే.

"మేము వెళ్ళే వేళకి లేవరూ!" అన్నాడు అచ్యుతం.

"అల్లాగే" అంటూ లోపలికి వెళ్ళి పక్కమీద పడ్డాను. నా కళ్ళు మూతలు పడ్డాయి.

తెల్లారిగట్ల మూడింటికి అన్నయ్య లేపాడు - తాము రైలుకి వెళ్ళిపోతున్నామని.

గచ్చరుగుమీదకొచ్చి నుల్చున్నాను. వెన్నెల వెలా వెలా పోతోంది. మామిడాకుల నీడలు మామీద పడ్తున్నాయి. అచ్యుతం నా చేతిని తన చేతులోకి తీసుకుని వేళ్ళు నొక్కుతూ 'వస్తా'నన్నాడు. నా చెయ్యి ఝల్లుమంది.

ఇంటర్ సీనియర్ చదువుతుండగా నాకు పెళ్ళయింది. నా పెళ్ళయిన నెల్లాళ్ళకు అన్నయ్యకీ నాన్నకీ డబ్బు విషయంలో పేచీలు వచ్చాయి. నాన్న అన్నయ్యని ఇంట్లోంచి తరిమేసి ఒక్కదమ్మిడీ అడగొద్దన్నాడు. అన్నయ్య డబ్బు బాగా తగలేసినమాట నిజమే. అచ్యుతం వల్లనే యిలా తయారయాడని నాన్న అప్పుడప్పుడు అమ్మతో భోజనాల దగ్గిర అంటూండేవారు.

ఆ తర్వాత అచ్యుతాన్ని పూర్తిగా మరిచిపోయాను.

జ్ఞాపకం వుంచుకునేందుకు ఏముంది గనక? మొదటినుంచి అన్నయ్యకి నా పెళ్ళి యిష్టంలేదు. కాని అతని యిష్టా యిష్టాల ప్రసక్తి ఎవరికి? అన్నయ్య మాటకు ఇంట్లో విలువ లేదు. ఈ ఆరేళ్ళబట్టి అన్నయ్య ఖబురు మాకు తెలియదు. మళ్ళీ యివ్వాల్టికి యీ ఉత్తరం. అన్నయ్యావస్తే పర్వాలేదు గాని; అచ్యుతాన్ని ఎందుకు తోడు తీసుకురావాలి?

ఆరేళ్ళనుంచి హాయిగా వెళ్ళిపోతోంది. కాని అతని చూపులు తలుచుకుంటే ఎందుకో భయంగా వుంది. అసలు అతను యిప్పుడు ఇక్కడికి రావటం ఎందుకు?

"ఏం వస్తే? ఆనాటి చిలిపిరాధ ఈనాడు ఎలావుందో చూదామని రావచ్చు. . ఖంగారు దేనికి? వుండాల్సినంత దూరంలోవుంచు. చిన్నతనంలో జరిగిన ప్రతిదాన్ని యిలా పట్టుకూర్చుంటావా? వడ్లగింజలో బియ్యపుగింజ" అన్నాను.

"నీకు తెలియదు మణీ. ఆ చూపుల్లోని మంత్ర ప్రభావం నీ కర్థంకాదు. హాయిగా నిర్మలంగా గడిపే నా జీవిత ప్రాంగణంలోకి అతను ఎందుకు రావాలి?"

"ఎంత వెర్రిదానివి! గోరంతలు కొండంతలు చేసుకు పిచ్చిని పడుతున్నావు. మీ ఆయన స్నేహితులెందరు రావటంలేదు-మీయింటికి ? చూపుల్లేవు.గీపుల్లేవు లోకజ్ఞానం తెలియనిదానివికాబట్టిఆనాడు ఆచూపులు నిన్ను కట్టేశాయి. ఆరేళ్ళు కాపరం చేశావు. ఒక మొగాడికి భయపడ్తావా? స్త్రీకి వివాహంతో బాల్యమంతా అంతర్ధానమవుతుంది. నీ కిష్టంలేకపోతే వెళ్ళిపొమ్మని చెప్పు. మీ అన్నయ్యని చివాట్లెయ్యి. అంతేగాని యింత కలవరమా?"

"కాని..." రాధ వాక్యం సమిలించి.

ఏదో గడ్డు సమస్యే వచ్చేట్టుంది. ఆ సాయింత్రం ఎనిమిదింటిదాకా ఖబుర్లాడి ఇంటికొచ్చాను. కాని ఎందుకో ఆ రాత్రి నిద్రపట్టలేదు. రాధ ముఖం పలుమార్లు విచారంగా కనపడింది కళ్ళముందు.

మర్నాటి సాయింత్రం రాధ యింటికెళ్ళాను. నే వెళ్ళే వేళకి తోటలో వాలు కుర్చీమీద ఒక ఎముకలపుట్ట కనిపించింది లోపలికెళ్ళాను. హాల్లో రాధ లేదు. డాబామీద చాప పరచుకు పడుకుంది. ఇరవైనాలుగు గంటల్లో రాధలో విపరీతమైన మార్పు వచ్చింది. నవ్వే ఆ కళ్ళు నీలమబ్బుల్లో బరువుగా వున్నాయి. చెక్కిళ్ళు వడిలిపోయాయి, ఏదో పెద్ద ఆపదలో చిక్కుకున్నట్టుంది. ఇదేక్కడి అవస్థ రాధకి?

"రాధా!" అన్నాను,"

"వచ్చావా?" అంది—నాకోసమే ఎదురు చూస్తున్నట్టుగా. ఆమె అరిచేతులు సలసల కాగుతున్నాయి.

"ఏమిటి రాధా?"

"ఏమయింది—అనుకున్నంతా అయింది.

"అంటే?"

"వచ్చేటప్పుడు చూడలేదూ రా?"

"ఏమిటి!"

"అతన్నే ఆ దృశ్యాన్ని. నాకోసం ఎలా అయిపోయాడో

చూడు? ఎంత పాడయిపోయాడో - పాపం ఆ ఏళ్ళు ఎలా కృశించిపోయాడో?"

అర్థం అవుతోంది. వెర్రి రాధ! మొగవాళ్ళ డబ్బా మోతల్ని రాధ నమ్ముతోంది. అచ్యుతం ప్లేటు మార్చాడా? రాధ హృదయాన్ని కదిలించబోతున్నాడా? యిద్దరూ కష్ట సుఖాలు చెప్పుకున్నారన్నమాట! సాలెగూట్లో నా రాధని చిక్కు-కోనిస్తానా? ఈ మొగాళ్ళు ఇంద్రజాలికులు. రాధ అన్నగారు మనిషా,పశువా?

"ఈ ఎనిమిదేళ్లా నేను అతన్ని మర్చిపోయాను. కాని నన్ను అతను ఒకక్షణంకూడా మరనలేకపోయాడు. గచ్చ రుగుమీద ఆ నాడు నన్ను చూసిన వుత్తరక్షణంలోనే ప్రేమించాట్ట. యీలోగా నేను మరొకరి సొత్తునయి పోయాను. ఈ ఎనిమిదేళ్ళూ నన్ను తల్చుకుంటూ ఎలా కృంగి, కృశించిపోయాడో—పాపం! చూడు ఒట్టి ఎముకలపుట్ట యీ నాడు. నేను హాయిగా నవ్వుతూ అచ్యుతంలాంటి మనిషి ఒకడున్నాడనే సంగతే మర్చిపోయాను. నా ప్రేమ కోసం తపనపడి యిలా అయిపోయాడు" అంది.

ప్రేమపైత్యం రాధకి పూర్తిగా ఎక్కింది, అచ్యుతం గ్రామఫోను పాటని వోపిగ్గా విన్నదన్నమాట. "అయితే మరి నీ పెళ్ళికాకమునుపే, ఆ ప్రేమని వెళ్ళబెట్టలేక పోయాడా?" అన్నాను కోపంగా—కసి వినిపించనీకుండా.

నా పెళ్ళి అంత తొందరలో అవుతుందని అనుకో

లేదుట. తనకి నామీద ప్రేమవున్న సగంతి అన్నకి తెలుసుట. అందుకే అన్న నా పెళ్ళికి యిష్టపడలేదు కాబోలు"

"పోనీ – నీ పెళ్ళి యిద్దరూ కలిసి ఆపించలేక పోయారా?"

"ధైర్యం లేకపోయిందట"

"ధైర్యం లేకపోయిందీ? ఇప్పుడు నిర్మలంగా గడిచే నీ సంసారాన్ని కలత పెట్టేందుకు ధైర్యం వచ్చింది? రాధా! ఎంత తెలివిగలవాళ్ళూ ఒక్కొక్క సందర్భంలో మూర్ఖులై పోతారు సుమా? నువ్వింకొకరి భార్యవి. నీ కనేక బాధ్యత లున్నాయి. మీ అన్నయ్యా అచ్యుతం దేశదిమ్మరులు. నేను కనుక్కుంటా యీ సంగతంతా. మీ అన్న య్యేరీ?"

"అన్నయ్యా డాక్టరుగారూ క్లబ్ కి వెళ్ళారు."

"మీ యిద్దర్నీ యింట్లో వదిలా? భేష్!

రాధ చురచుర చూసింది. ఆ ఎముకలపుట్టను చూసి ఏ మానవమాత్రుడూ తప్పుపట్టలేడు. రాద సౌశీల్యం గురించి కాదు నా చింత. పరిశుభ్రమైన మనసుని పాడుచేసుకుంటోందే అని నా బాధ.

"ఇంతకీ అచ్యుతం యిక్కడి కెందు కొచ్చినట్లు?" అని అడిగాను.

"ఏమీ లేదు. డాక్టరు టి. బి. అన్నారు. డాక్ట రెందుకు— ఆ మాట మనమే చెప్పచ్చు. శానిటోరియంలో జేరాలట. చివరిసారి నన్ను చూద్దామని వచ్చాడు. ఆట్టే ఆశలు లేవు.

మహాఅయితే ఓ యాడాది బతకొచ్చుట. అదీగాక అతనికి జీవించాలని పెద్ద కోర్కె కూడా లేదు." అంది రాధ విచారంగా.

"ఏం?" అన్నాను. జారిపోతున్న రాధను పట్టుకోవలసిన భారం నాది. "అయితే రాధా! ఆ రేళ్ళ నుంచీ రాక యిప్పుడు రావడమేం? ఆరోగ్యం నాశనం చేసుకుని నువ్వే కారణం అని యిప్పుడు చెప్పటం దేనికి? ఇంత మనస్థితికి రాకముందే నిన్ను చూసి వెళితే కనీసం నీకు శాంతి అయినా వుండేదిగా. తను మనసారా ప్రేమించిన మనిషి అశాంతి పాలు కాకుండా వుండేదిగా?"

"నువ్వు నా గురించి తాపత్రయ పడుతున్నావుగాని అతని హృదయాన్ని చూడటంలేదు మణీ. ఏ ఆశా చిగురించక జీవితపు ఆఖరిదినాల్లో యిక్కడికొచ్చి..."

"వొచ్చి?...అతనికి ఏంకావాలి? ఎందుకు వచ్చాడు?"

"అతనికి ఏమీ అక్కర్లేదు. నన్ను కడసారి చూద్దామని వచ్చాడు. అతను కోరేదేమిటి? నాకు నేనే...." అని నా కళ్ళలోకి చూసి ఆగిపోయింది.

"చివరి అధ్యాయం దగ్గరకొచ్చావన్నమాట. "అసలు నీ ఉద్దేశం ఏమిటె, రాధా? నువ్వు అతన్ని ప్రేమిస్తున్నావా?"

రాధ నా ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పకుండా రోగిష్టి నవ్వు నవ్వింది.

"ఎల్లుండి ప్రొద్దుట అతను శానిటోరియమ్‌లో చేరు తాడు. నా కోసం అతను చనిపోవడం ఇష్టంలేదు. నా చేత నైన కృషితో మృత్యు ముఖం నుంచి అతన్ని తప్పించాలని వుంది."

"నువ్వు అతన్ని ప్రేమిస్తూ వుంటే నేను చెప్పగలిగిం దేమీ లేదు. అది నీ హృదయానికి సంబంధించిన విషయం" అన్నాడు ముక్తసరిగా.

రాధ ఆకాశంలోకి చూస్తూ కూచుంది.

"అయితే-అతను నీవల్లే యీ స్థితికి వచ్చాడని నిజంగా నమ్ముతున్నావా రాధా? నిజంగా నీవల్ల యీ స్థితి కొచ్చిన మనిషి, అంత బాధ భరించగల ఓపికవున్న మానవుడు ఆఖరి ఘడియల్లో పాలల్లో వుప్పు రాయి విసరడు. నీ జీవితంలో చెలగాటమాడేందుకు అతనెవరు? నిజంగా స్వార్థం గనక లేక పోతే అసలు యిక్కడికి రానేరాడు. వొచ్చినా పెదవి మెద పక వెళ్ళిపోయి వుండును. నువ్వు కళ్ళు తెరిచి ముళ్ళలోకి అడుగెడుతున్నావ్. ఊబిలో కూరుకుపోతావ్. తిరిగి డాక్టరు గారింటిలో ప్రవేశించే అర్హత నీకు వుంటుందా? బాగా ఆలో చించుకో" అని చివాలున లేచాను.

"మేమిద్దరం మాట్లాడుకోవలసిందేమో లేదింక, ఇద్దరిదీ చెరో దారి."

ఆ రాత్రి ఎన్నో పీడకలలు వచ్చాయి. రాధ మీద చెప్పలేనంత ప్రేమ పుట్టుకొచ్చింది. నేను ఏం జేసి రాధను కాపాడగలను? నిజంగా నాకు ప్రేమ తెలీదా? ప్రేమించ

గలిగే హృదయం నాకు భగవంతుడు ప్రసాదించలేదా? ఎందుకిలా పులికిపడుతున్నావని" ఆయన ఎన్నో సార్లు అడిగారు.

తొలికోడి కూసింతరువాత, కాస్త కునుకు పట్టింది. ఇంతలో పాలమనిషి దబదబా తలుపుకొట్టాడు. తలుపు తీసి చూతునుగదా పాలమనిషి గాదు...రాధ! నన్ను గట్టిగా కావలించుకు బావురుమంది.

తెల తెలవారుతుండగా అచ్యుతం తన చేతుల్లోనే నిశ్చింతగా కళ్ళు మూసుకున్నాట్ట. రాత్రంతా అతన్ని ఎంత శపించి పోశాను!